

Νίτσα Χρισταγγέλου: Ένα μήνυμα από τις φυλακές των Αδάνων

του Γιώργου Πανταζή

Εκείνο το καλοκαίρι περίμενα με λαχτάρα την ημέρα που θα παντρευόμουν τη Νίτσα, το κορίτσι που αγαπούσα. Είχαμε ορίσει ημερομηνία γάμου 28/07/1974. Δώσαμε και τα προσκλητήρια και ετοιμαζόμαστε για το γεγονός, όλο χαρά. Όλα όμως αναποδογυρίστηκαν ξαφνικά.

Η τουρκική εισβολή με βρήκε στο φράκτη της Μιας Μηλιάς στο τάγμα του Τάσου Μάρκου. Στις 14 Αυγούστου οι Τούρκοι άρχισαν και πάλι να βομβαρδίζουν. Τα πάντα είχαν διαλυθεί και οι ημέτερες δυνάμεις άρχισαν να «αναδιπλούνται ομαλώς» όπως έλεγε και το ραδιόφωνο. Εγώ κατευθύνθηκα προς την Κυθραία. Έφτασα αργά το απόγευμα, ύστερα από μεγάλη ταλαιπωρία. Συνάντησα τον πατέρα μου που είχε μείνει μόνος στο σπίτι. Ήμουν ο τελευταίος που τον είδα. Οι Τούρκοι τον σκότωσαν εν ψυχρώ λίγες μέρες μετά. Ένωσα παγιδευμένος, σαν ένα πουλί πασμένο στο κλουβί.

Αφού πέρασα από τη Συρκανιά και είδα τα πεθερικά μου με άλλους στρατιώτες ανηφορίσαμε στον Πενταδάκτυλο και φτάσαμε στην Ακανθού. Σε 4 μέρες οι Τούρκοι μπήκαν στο χωριό και μας συνέλαβαν. Μας κτύπησαν και μας έριξαν σ' ένα φορητό που μας μετέφερε στην Κερύνεια και από 'κει δεμένους στην Αγύρτα σε μια μάντρα ζώων. Την επομένη βρεθήκαμε στα γκαράζ Παυλίδη, όπου μας κατέγραψε ο Ερυθρός Σταυρός. Ανακουφιστήκαμε για λίγο και ο νους μας έτρεξε στα αγαπημένα μας πρόσωπα που δε ξέραμε αν θα ξαναβλέπαμε. Σε λίγες μέρες με δεμένα χέρια και μάτια μεταφερθήκαμε στην Κερύνεια και μας φόρτωσαν σε πλοίο για την Τουρκία. Τότε έπεσε το ηθικό μας γιατί σκεφτήκαμε πως δε θα ξαναβλέπαμε την πατρίδα μας ούτε τα αγαπημένα μας πρόσωπα. Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια μας και μια προσευχή ανέβαινε από τα χείλη μας που έφτανε στον ουρανό, στον ουράνιο πατέρα, τη μόνη ελπίδα και στην Παναγία. Είμαστε έρμαιο στα χέρια τους χωρίς καμιά ελπίδα σωτηρίας. Στο πλοίο οι Τούρκοι στρατιώτες μας ύβριζαν και μας χτυπούσαν βάνουσα, αλλά τα μεγάλα βάρσανα πού να ξέρουμε πως μας περίμεναν στην Τουρκία.

Μόλις φτάσαμε στις φυλακές των Αδάνων μας υποδέχτηκαν με βρισιές, κτυπήματα, κλωτσιές. Νηστικοί κοιμηθήκαμε μέχρι το πρωί. Η ζωή μας εκεί ήταν άδλια: λίγο φαγητό, κτυπήματα κάθε μέρα από ομάδες Τούρκων στρατιωτών που εισέβαλλαν ανεξέλεγκτα στις αυλές μας.

Τα βράδια έκλεινα τα μάτια μου και έβλεπα το γλυκό πρόσωπο της αρραβωνιαστικιάς μου να με κοιτάζει λυπημένα γιατί αντί αυτές τις μέρες να είναι οι καλύτερες αφού θα είχαμε το μήνα του μέλιτος, ήταν ημέρες της πιο μεγάλης συμφοράς που μπορούσε να μας συμβεί. Μας χώριζε τώρα μια θάλασσα που κάθε βράδυ νόμιζα πως θα φουρτούνιαζε και θα με έπνιγε. Μια από τις νύκτες που ήμουν βουτηγμένος στη μαύρη απελπισία πήρα ένα κομμάτι χαρτί από το

κουτί των τοιγάρων και έγραψα λίγα λόγια στην αγαπημένη μου αρραβωνιαστικά και τους γονείς και αδέλφια μου για να τους πω πως είμαι καλά, με την πεποίθηση ότι θα έβρισκα τρόπο για να φτάσει στα χέρια τους.

Πράγματι σε λίγες μέρες μάδαμε πως θα άφηναν ελεύθερους τους δασκάλους. Το έδωσα σε ένα δάσκαλο, το έκρυψε και και το παρέδωσε στην αρραβωνιαστικά μου... Έτσι αναπτερώθηκε η ελπίδα πως μια μέρα θα γυρνούσα πίσω, ταλαιπωρημένος, αλλά ζωντανός για να συνεχίσουμε μαζί την κοινή ζωή μας!

